

[Christmas Møller.]

„Da Forslag til Lov om Kornordning, hvori den i §. 2 foreslaaede Bestemmelse fandtes, ikke bliver fremsat, har man anset det for rigtigt at medtage Bestemmelsen i nærværende Lovforslag“ — nemlig Bestemmelsen om, at et Beløb af 2 Mill. Kr. skal stilles til Raadighed. Altsaa, under den 12. Oktober fremsætter Regeringen et Forslag, i Bemærkningerne til hvilket det officielt meddeles, at Forslaget om en Kornordning overhovedet ikke bliver fremsat. I Dag, den sidste Dag i Oktober, møder Statsministeren, efter at han har trukket Besvarelsen af Forespørgselen ud saa længe, han overhovedet kunde, og siger: Ja, det kan godt være — han siger ikke, at Forslaget kommer, nej, det ved Regeringen ikke, men det *kan godt være*, at hvis et eller andet sker eller ikke sker, vil Regeringen komme med Forslag til en Smørordning og med Forslag til en Kornordning. Den højtærede Statsminister sagde, vel sagtens under Indtryk af de Vanskeligheder, som vi havde paa et bestemt Omraade, nemlig med Hensyn til Afsætningen af Bacon, at det afgang af, hvorledes Situationen i England udviklede sig — som om dette overhovedet har det fjerneste at gøre med, om Kornforslag skal fremsættes og gennemføres, og om Smørforslag skal fremsættes og gennemføres og Kødforslag ligeledes —, thi det er klart, at hvis Baconkvotaen bliver skaarret ned, kan der blive Tale om at indføre Ændringer. Men det er da ligeledes fuldkommen klart, at naar det er under Indtryk heraf, der leves økonomisk i Danmark i Dag, kan dette kun fremme den Anskuelse, at vi hurtigst muligt skal have en Kornordning, saaledes at det hele ikke kommer til at svæve i Luften, og derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at det Argument, han her bruger — at Situationen i England maa bevirke, at man ser Tiden an med Hensyn til en Række af Landbokommissionens Forslag —, er uden nogen som helst Værdi.

Efter det Svar, Statsministeren har givet, er Situationen i Dag i Virkeligheden den, at vi har en Regering, der overhovedet ikke kan give os klar Besked om, hvad den vil paa et stort og vigtigt Omraade af den økonomiske Politik. Til Trods for, at Regeringen har bemyndiget sine egne Repræsentanter i Landbokommissionen til at gaa ind for en bestemt Ordning, og man kan næsten sige tvunget os andre til, for at opnaa et positivt Resultat, at gaa betydeligt under,

hvad vi i Virkeligheden ønskede paa en Række Omraader, er Forholdet det, at Regeringen er uden Gnist af Begreb om, hvad den vil paa den økonomiske Politik Omraade. Om vi faar en Kornordning eller en Smørordning, ved den højtærede Statsminister ikke, han skyder sig ind under et Argument, som overhovedet ikke er noget virkeligt Argument. Denne stærke Regering, der sidder saa sikkert og fast, og som just i disse Dage har, om jeg saa maa sige, ladet Jubelen skylle hen over sin Førstemand, kan ikke give Tinget Besked om noget saa elementært, om et saa afgørende økonomisk Spørgsmaal som dette, om vi skal have en Kornordning eller ej. I Valutaudvalget tvinges Medlemmerne, hvad enten de tilhører Regeringen eller Oppositionen, Maaned for Maaned, 14 Dage for 14 Dage til at træffe Ordninger angaaende Kornimporten, simpelt hen fordi man ingen Besked kan faa fra Regeringen; alle de Vanskeligheder, der opstaar for Handelen, for Møllerne og for mange andre, er en Følge af, at Regeringen overhovedet ingen økonomisk Politik har paa dette Omraade.

Jeg tror, at Regeringen meget snarere skulde tænke sig om og læse Landbokommissionens Betænkning af 2. September — det har den antagelig ikke gjort endnu —, hvor man Side 15—18 vil finde en aldeles glimrende Argumentation, underskrevet af en Række af Regeringens egne Repræsentanter her i Tinget, for, at vi skal have en Kornordning, for, at det ikke kan nytte, saaledes som vor Eksport gaar ned, fortsat at lade Importen af Korn være fri, at det ikke kan bebrejdes den enkelte Mand, at han søger at faa Korn saa billigt som muligt, men at det — som der staar Side 16 —

„for Landet som Helhed er heldigere, naar der er Overflod paa ledig Arbejds-kraft, at Efterspørgselen dirigeres mod dansk Produkt“.

Op paa Side 17 paavises det, at der maa „skabes en Ordning, hvorved Importen af Korn og Varer deraf samt Varer af lignende Karakter reguleres efter følgende Retningslinier“

— og saa nævnes der, at man bør „forøge den indenlandske Efterspørgsel efter og dermed Mulighederne for Produktion af Korn og Fødemidler her i Landet“,

og endvidere nævnes det, at det vel er rigtigt at købe det, man skal have udefra, billigst muligt, men

„disse billige Indkøb bør under de nuværende vanskelige Afsætningsforhold